

Kantuz baita illargia,
—nor ete dau eder?—
zeruan goi ikusgarri,
arnas estuan ler.

Larrosa kantuz dago,
—Itaun norentzako—
neure gela itzalpean
usainkor, arrosko.

Kantuz daukat biotza,
—uda-lenez alai—
bion maite-astea
dau jardunaren gai,

ABEREEN OIUAK

Txakurrak zaunk-zaunka:
«Guau, guau, guau!»
Katuak atean:
«Miau, miau, miau!»

Ardiak eskortan-
«Bee, bee, bee!»
Idiak zelaian
«Muu, muu!» orroe.

Txoriak goizean:
«Txio, txio, txio!»
Txiteak bidean:
«Pio, pio, pio!»

Beleak mendian
«Kras, kras!» gedar dagi;
txarriak tokian
«Gurgur, gurgur!» beti.

Igelak uretan:
«Kruak, kruak, kruak!»
Aate zalduntxoak:
«Kuak, kuak, kuak!»

Saguak txilio
«Ri, ri, riiik!,
katuak dautsola
eldu saputzetik.

LORE-ZAIÑA

Laiñoa dabil goi zear
ara ta ona baldan.
Zu, Edurnetxo laztan, zer
dagizu, txiki eder,
or eure baratz ertzean,
lokartua antzean.

Baratzeko loratxuak
nok dautzuz zaintzen?
—Ez dot nik lagunik bear,
neronek ditut gordeten:
jolas-lagun dot laiñoa,
amesle lora-txorta.
Lorak ditut inguruan
eun kolorez biztuta.

Neuk zaintzen ditut arduraz
goizean goiz-goizetik;
neuk jagon oi ditut baita
gaua jausi geroztik.
Poz-giroz ditut bazterrak,
alkarren jabe lorak,
oneik dauz nire biziak
munduan diran maiteenak.

Baratz erdian lore di fiña,
ak damost naro atsegiña;
goian-goian laiño moltzo,
nire baratza bean zerutxo.

LOA

—Loa, lo, zer zaitugu?
—Aur txikia nozu,
ta eskuan daroat
margozko kruselu.

Gaua baltz eldukeran
gora noa ixillik:
ez dot zirri-marratu
nai zarata-mintzik.

Aur txikiak dituzu
buruak gordeta,
iru ta lau ordutan
lorik ein ezinda.

Urreratuz dirautset,
pagu ta irripartsu:
«Ez zarie oindiño,
maiteok, lokartu?»

Ta samurki dixurtset
gantzurik leunena,
ume-begi oztiñak
sorgintzeko bena. .

OI, EIZTARI!

Zugatzean,
goi-goi, txindorra kantuz;
bean, adi,
eiztari bat ¡skilluz.

Aizez kea...
Txindorra da lurrera;
luma gorri,
intziriz doa ¡ltera.

Zugatze-puntan,
ixil, ezta kanturik.
Txori leuna
zelaian dago il-otzik.

Eiztari txar:
or muna egalean
nir'maitea
kanta-ots samurrean.

Ez, otoi, ez
bera geziz eratsi;
laztana dot,
neure erraiaren antsi.

Argi-miña,
maite printzaz jantzia.
Zeru-ago
dauan izate erdia.

Iskilluaz
ez su-egin, eiztari!
Bide ertzean
dot maitea kantari!!